

חק לישראל – פרשת בחוקתי ליל שישי

תורה – ויקרא פרק כז

- (כט) וְאֶכְלֹתֶם בְּשׂוֹר בְּנֵיכֶם וּבְשׂוֹר בְּנֵיכֶם וּבְשׂוֹר בְּנֵיכֶם תֹּאכְלוּ: (כט) וְאֶכְלֹתֶם בְּשׂוֹר בְּנֵיכֶם וּבְשׂוֹר בְּנֵיכֶם וּבְשׂוֹר בְּנֵיכֶם תֹּאכְלוּ: (כט) וְתִיכְלוּן בְּשׂוֹר בְּנֵיכֶם וּבְשׂוֹר בְּנֵיכֶם וּבְשׂוֹר בְּנֵיכֶם תֹּאכְלוּ:
- (ל) וְהִשְׁמַדְתִּי אֶת בְּמֹתֵיכֶם וְהִכְרַתִּי אֶת חַמְנֵיכֶם וְנָתַתִּי אֶת פְּגָרֵיכֶם עַל פְּגָרֵי גְלוּלֵיכֶם וְגַעְלָה נַפְשֵׁי אֲתֶכֶם: (ל) וְהִשְׁמַדְתִּי אֶת בְּמֹתֵיכֶם וְהִכְרַתִּי אֶת חַמְנֵיכֶם וְנָתַתִּי אֶת פְּגָרֵיכֶם עַל פְּגָרֵי גְלוּלֵיכֶם וְגַעְלָה נַפְשֵׁי אֲתֶכֶם: (ל) וְאֲשִׁיזֵי יָת בְּמֹתֵיכֶם וְאֶקְצֹז יָת חַנְיִסְנֵיכֶם וְאֶתֶן יָת פְּגָרֵיכֶם עַל פְּגָרֵי טְעוּתְכֶם וְיִדְחַק מִימְרֵי יָתְכֶם:
- (לא) וְנָתַתִּי אֶת עֲרִיכֶם חֲרָבָה וְהִשְׁמַדְתִּי אֶת מְקוֹדְשֵׁיכֶם וְלֹא אָרִיחַ בְּרִיחַ נִיחַחְכֶם: (לא) וְנָתַתִּי אֶת עֲרִיכֶם חֲרָבָה וְהִשְׁמַדְתִּי אֶת מְקוֹדְשֵׁיכֶם וְלֹא אָרִיחַ בְּרִיחַ נִיחַחְכֶם: (לא) וְאֶתֶן יָת קְרוֹיכֶם צָדָא וְאֶעֱדֵי יָת מְקוֹדְשֵׁיכֶם וְלֹא אֶקְבַּל בְּרַעוּא קְרָבֶן כְּנִשְׁתְּכֶם:
- (לב) וְהִשְׁמַדְתִּי אֲנִי אֶת הָאָרֶץ וְשָׁמְמוּ עָלֶיהָ אִיבֵיכֶם הַיְשָׁבִים בָּהּ: (לב) וְהִשְׁמַדְתִּי אֲנִי אֶת הָאָרֶץ וְשָׁמְמוּ עָלֶיהָ אִיבֵיכֶם הַיְשָׁבִים בָּהּ: (לב) וְאֶעֱדֵי אֲנִי יָת אֲרַעָא וְיִצְרִיּוֹן עַלְהָ בְּעַלֵי דְכְּבִיכֶם דִּי תִבְנוּ בָּהּ:
- (לג) וְאֲתֶכֶם אֲזַרְהָ בְּגוֹיִם וְהִרִיקְתִּי אַחֲרֵיכֶם חֲרָב וְהִיְתָה אֲרַעְכֶם שְׁמָמָה וְעֲרִיכֶם יִהְיוּ חֲרָבָה: (לג) וְאֲתֶכֶם אֲזַרְהָ בְּגוֹיִם וְהִרִיקְתִּי אַחֲרֵיכֶם חֲרָב וְהִיְתָה אֲרַעְכֶם שְׁמָמָה וְעֲרִיכֶם יִהְיוּ חֲרָבָה: (לג) וְיִתְכֶם אֶבְדַּר בִּינֵי עַמְמֵי אֲגַרֵי בְּתִרְכֶם דְּקַטְלִין בְּחֲרָבָא וְתִהִי אֲרַעְכֶם צָדָא וְקְרוֹיכֶם יִהְיוּ חֲרָבָא:
- (לד) אֲזוּ תִרְצָה הָאָרֶץ אֶת שְׁבַתְתֶּיהָ כֹּל יְמֵי הַשְּׁמָה וְאֲתֶם בְּאָרֶץ אִיבֵיכֶם אֲזוּ תִשְׁבַּת הָאָרֶץ וְהִרְצַת אֶת שְׁבַתְתֶּיהָ: (לד) אֲזוּ תִרְצָה הָאָרֶץ אֶת שְׁבַתְתֶּיהָ כֹּל יְמֵי הַשְּׁמָה וְאֲתֶם בְּאָרֶץ אִיבֵיכֶם אֲזוּ תִשְׁבַּת הָאָרֶץ וְהִרְצַת אֶת שְׁבַתְתֶּיהָ: (לד) בְּכֹן תִּרְעֵי אֲרַעָא יָת שְׁמִטָּהא כֹּל יוֹמִין דִּי צָדִיאָת וְאֶתֶן בְּאֲרַע בְּעַלֵי דְכְּבִיכֶם בְּכֹן תִּשְׁמַט אֲרַעָא וְתִרְעֵי יָת שְׁמִטָּהא:
- (לה) כֹּל יְמֵי הַשְּׁמָה תִשְׁבַּת אֶת אֲשֶׁר לֹא שְׁבַתְתֶּיהָ בְּשְׁבַתְתֶּיכֶם בְּשְׁבַתְתֶּיכֶם עָלֶיהָ: (לה) כֹּל יְמֵי הַשְּׁמָה תִשְׁבַּת אֶת אֲשֶׁר לֹא שְׁבַתְתֶּיהָ בְּשְׁבַתְתֶּיכֶם בְּשְׁבַתְתֶּיכֶם עָלֶיהָ: (לה) כֹּל יוֹמִין דִּי צָדִיאָת תִּשְׁמַט יָת דִּי לֹא שְׁמִטָּה בְּשְׁמִטָּה כֹּן כֹּן תִּהְיוּ יָתְבִין עַלְהָ:
- (לו) וְהִנְשֹׂאֲרִים בְּכֶם וְהִבֵּאתִי מִרְדָּה בְּלִבְכֶם בְּאֲרַעְתִּי אִיבֵיהֶם וְרַדְף אֲתֶם קוֹל עֲלֵה נְדָף וְנָסוּ מִנְּסַת חֲרָב וְנִפְּלוּ וְאִין רַדְף: (לו) וְהִנְשֹׂאֲרִים בְּכֶם וְהִבֵּאתִי מִרְדָּה בְּלִבְכֶם בְּאֲרַעְתִּי אִיבֵיהֶם וְרַדְף אֲתֶם קוֹל עֲלֵה נְדָף וְנָסוּ מִנְּסַת חֲרָב וְנִפְּלוּ וְאִין רַדְף: (לו) וְדִישְׁתָּאֲרוֹן בְּכֹן וְאֶעֱלֵ תִבְרָא בְּלִבְהוֹן בְּאֲרַעְתָּא דְּסִנְאִיהוֹן וְיִרְדּוּף יִתְהוֹן קַל טְרַפָּא דְּשִׁקִּיף וְיִעֲרְקוֹן כְּמַעֲרֹק מִן קַדָּם דְּקַטְלִין בְּחֲרָבָא וְיִפְּלוּן וְלִית דְּרַדְף:
- (לז) וְכִשְׁלוּ אִישׁ בְּאֲחִיו כְּמַפְנֵי חֲרָב וְרַדְף אִין וְלֹא תִהְיֶה לְכֶם תְּקוּמָה לְפָנֵי אִיבֵיכֶם: (לז) וְכִשְׁלוּ אִישׁ בְּאֲחִיו כְּמַפְנֵי חֲרָב וְרַדְף אִין וְלֹא תִהְיֶה לְכֶם תְּקוּמָה לְפָנֵי אִיבֵיכֶם: (לז) וְיִתְקַלּוּן גְּבַר בְּאֲחִוְהֵי כְּמַקְרָם דְּקַטְלִין בְּחֲרָבָא וְרַדְף לִית וְלֹא תִהִי לְכֹן תְּקוּמָה קַדָּם בְּעַלֵי דְכְּבִיכֶם:
- (לח) וְאֶבְדַּתֶּם בְּגוֹיִם וְאֶכְלָה אֲתֶכֶם אֲרַץ אִיבֵיכֶם: (לח) וְאֶבְדַּתֶּם בְּגוֹיִם וְאֶכְלָה אֲתֶכֶם אֲרַץ אִיבֵיכֶם: (לח) וְתִבְדּוּן בִּינֵי עַמְמֵי וְתִגְמַר יָתְכֶם בְּעַלֵי דְכְּבִיכֶם:
- (לט) וְהִנְשֹׂאֲרִים בְּכֶם יִמְקוּ בְּעוֹנֵם בְּאֲרַעְתִּי אִיבֵיכֶם וְאִף בְּעוֹנַת אֲבֹתֶם אֲתֶם יִמְקוּ: (לט) וְהִנְשֹׂאֲרִים בְּכֶם יִמְקוּ בְּעוֹנֵם בְּאֲרַעְתִּי אִיבֵיכֶם וְאִף בְּעוֹנַת אֲבֹתֶם אֲתֶם יִמְקוּ: (לט) וְדִישְׁתָּאֲרוֹן בְּכֹן יִתְמַסּוּן בְּחֹבִיָהוֹן בְּאֲרַעְתָּא בְּעַלֵי דְכְּבִיכֶם וְאִף בְּחֹבֵי אֲבֹתְהוֹן בִּישְׂיָא דְּאֲחִידִין בִּידְהוֹן יִתְמַסּוּן:

חק לישראל – פרשת בחוקתי ליל שישי

(מ) והתודו את עונם ואת עון אבתם במעלם אשר מעלו בי ואף אשר הלכו עמי בקרי: (מ) והתודו את עונם ואת עון אבתם במעלם אשר מעלו בי ואף אשר הלכו עמי בקרי: (מ) וידונו ית חוביהו וית חובי אבהתהו בשקרהו דשקרו קדמי ואף דהליכו קדמי בקשיו: (מא) אף אני אלף עמם בקרי והבאתי אתם בארץ איביהם או אז יפגע לבכם הערל ואז ירצו את עונם: (מא) אף אני אלף עמם בקרי והבאתי אתם בארץ איביהם או אז יפגע לבכם הערל ואז ירצו את עונם: (מא) אף אנא אהף עמהו בקשיו ואעל יתהו בארע בעלי דבניהו או ככו יתבר לכהו טפשא ובכו ירעו ית חוביהו: (מב) וזכרתי את בריתי יעקוב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אֶזְכֹּר וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר: (מב) וזכרתי את בריתי יעקוב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אֶזְכֹּר וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר: (מב) וזכירנא ית קומי דעם יעקוב ואף ית קומי דעם יצחק ואף ית קומי דעם אברהם אנא דכיר וארעא אנא דכיר: (מג) והארץ תעזב מהם ותרץ את שבתתיה בהשמה מהם והם ירצו את עונם יעו וביעו במשפטי מאסו ואת חקתי געלה נפשם: (מג) והארץ תעזב מהם ותרץ את שבתתיה בהשמה מהם והם ירצו את עונם יעו וביעו במשפטי מאסו ואת חקתי געלה נפשם: (מג) וארעא תתרטט מנהו ותרעי ית שמשא דרידיא מנהו ואנו ירעו ית חוביהו לוטיו חלף ברכו אתי עליהו גדיל דבדיני קצו וית קומי דחקת נפשהו: (מד) ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם לא מאסתים ולא געלתים לכלתם להפך בריתי אתם כי אני יהוה אלהיהם: (מד) ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם לא מאסתים ולא געלתים להפך בריתי אתם כי אני יהוה אלהיהם: (מד) ואף גם דא במהויהו בארע בעלי דבניהו לא ארטטנו ולא ארחקנו לשיצויהו לאשנא קומי עמהו ארי אנא יי אלההו: (מה) וזכרתי להם ברית ראשנים אשר הוצאתי אתם מארץ מצרים לעיני הגוים להיות להם לאלהים אני יהוה: (מה) וזכירנא להו קום קדמאי די אפקית יתהו מארעא דמצרים לעיני עממיא למהו להו לאלהא אנא יי: (מו) אלה החקים והמשפטים והתורות אשר נתן יהוה בינו ובין בני ישראל בהר סיני ביד משה: (מו) אלה החקים והמשפטים והתורות אשר נתן יהוה בינו ובין בני ישראל בהר סיני ביד משה: (מו) אליו קומיא ודינא ואורייתא די יהב יי בין מימריה ובין בני ישראל בטורא דסיני בידא דמשה: (א) וידבר יהוה אל משה לאמר: (א) וידבר יהוה אל משה לאמר: (א) ומליל יי עם משה למימר: (ב) דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם איש כי יפלא נדר בערפך נפשית ליהוה: (ב) דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם איש כי יפלא נדר בערפך נפשית ליהוה: (ב) מלל עם בני ישראל ותימר להו גבר ארי יפרש נדר בפרסו נפשית קדם יי: (ג) והיה ערפך הזכר מבן עשרים שנה ועד בן ששים שנה והיה ערפך חמשים שקל כסף בשקל הקדש: (ג) והיה ערפך הזכר מבן עשרים שנה ועד בן ששים שנה והיה ערפך חמשים שקל כסף בשקל הקדש: (ג) ויהי פרסניה דכורא מפר עסרו שני ועד בר שתין שני ויהי פרסניה חמסין סלעין דכסף בסלעי קודשא: (ד) ואם נקבה הוא והיה ערפך שלשים שקל: (ד) ואם נקבה הוא והיה ערפך שלשים שקל: (ד) ואם נקבתא היא ויהי פרסניה תלתין סלעין:

חק לישראל – פרשת בחוקתי ליל שישי

(ה) ואם מבין חמש שנים ועד בן עשרים שנה והיה ערבך הזכר עשרים שקלים ולנקבה עשרת שקלים: (ה) ואם מבין חמש שנים ועד בן עשרים שנה והיה ערבך הזכר עשרים שקלים ולנקבה עשרת שקלים: (ה) ואם מבין חמש שנים ועד בן עשרים שנה והיה פרסגיה דבורא ערין סלעין ולנקבתא עסר סלעין:

(ו) ואם מבין חדש ועד בן חמש שנים והיה ערבך הזכר חמשה שקלים כסף ולנקבה ערבך שלשת שקלים כסף: (ו) ואם מבין חדש ועד בן חמש שנים והיה ערבך הזכר חמשה שקלים כסף ולנקבה ערבך שלשת שקלים כסף: (ו) ואם מבין ירחא ועד בן חמש שנים והיה פרסגיה דבורא חמש סלעין דכסף ולנקבתא פרסגה תלת סלעין דכסף:

(ז) ואם מבין ששים שנה ומעלה אם זכר והיה ערבך חמשה עשר שקל ולנקבה עשרה שקלים: (ז) ואם מבין ששים שנה ומעלה אם זכר והיה ערבך חמשה עשר שקל ולנקבה עשרה שקלים: (ז) ואם מבין ששים שנה ומעלה אם זכר והיה פרסגיה חמש עשרי סלעין ולנקבתא עסר סלעין:

(ח) ואם מן הוא מערבך והעמידו לפני הבהן והעריף אתו הבהן על פי אשר תשיג יד הנדר יעריכנו הבהן: (ח) ואם מן הוא מערבך והעמידו לפני הבהן והעריף אתו הבהן על פי אשר תשיג יד הנדר יעריכנו הבהן: (ח) ואם מספן הוא מפרסגיה ויקימניה קדם כהנא ויפרוס יתיה כהנא על מימר די תרפק ידא דנודרא יפרסגיה כהנא:

רש"י

(לז) והשמתי אני את הארץ – זו מדה טובה לישראל שלא ימלאו האויבים נחת רוח בארצם שתהא שוממה מיושביה:

(לג) ואתכם אזרה בגוים – זו מדה קשה שבשעה שבני מדינה גולים למקום אחד רואים זה את זה ומתנחמין וישראל נזרו כבמזרה כאלם הזורה שעורים בנפה ואין אחת מהן דבוקה בחבירתה: והריקתי – כשולף החרב מתרוקן הגדן ומדרשו חרב הנשמטת אחריכם אינה חוזרת מהר כאלם שמריק את המים ואין סופן לחזור: והיתה ארצכם שממה – שלא תמהרו לקוב לתוכה ומתוך כך עריכם יהיו חרבה נראות לכם חרבות שבשעה שאדם גולה מציתו ומכרמו ומעירו וסופו לחזור כאלו אין כרמו וביתו חרבים כך שנויה בת"כ:

(לד) אז תראה – תפיים את כעס המקום שכעס על שמטויה: והרעת – למלך את שבתויה: (כל ימי השמה – לשון העשות ומ"ם דגש במקום כפל שממה):

(לה) את אשר לא שבתה – שבועים שנה של גלות צבל הן היו כנגד ע' שנות השמטה ויובל

(לז) במתיכם – מגדלים וזירניות: חמניכם – מין ע"א שמעמידין על הגנות וע"ש שמעמידין בחמה קרויין חמנים: ונתתי את פגריכם – תפוחי רעב היו ומוציאים יראתם מחיקם ומנשקים אותם וכרסו נבקעת ונופל עליה: וגעלה נפשי אתכם – (ת"כ). זה סילוק שכניה:

(לח) ונתתי את עריכם חרבה – יכול מאדם כשהוא אומר והשימותי אני את הארץ הרי אדם אמור הא מה אני מקיים חרבה מעובר ושב: והשימותי את מקדשיכם – יכול מן הקרבנות כשהוא אומר ולא אריח הרי קרבנות אמורים הא מה אני מקיים והשימותי את מקדשיכם מן הגדולות שיירות של ישראל שהיו מתקדשות ונועדות לבא שם. הרי שבוע פורעניות. אכילת בשר בניס וזנות. והשמדת צמות הרי שמים. כריתת חמנים אין כאן פורענות אלא ע"י השמדת הזירניות יפלו החמנים שבאשוי הגנות ויכרתו. ונתתי את פגריכם וגו' הרי שלש. סלוק שכניה ארבע. חרבן ערים. שממון מקדש מן הגדולות. ולא אריח קרבנות. הרי שבוע:

חק לישראל – פרשת בהר ליל שישי

(לח) ואזדהתם בגוים – כשתהיו פזורים תהיו אזודים זה מזה: ואכלה אתכם – אלו המתים בגולה:

(לט) בעונת אזותם אתם – (ת"כ) כשעונות אזותם אתם. כשאוחזים מעשה אזותיהם זידיהם: ימקו – לשון המסה כמו ימסו וכמו (זכריה יד) תמקנה בחוריהן (תהלי' לח) נמקו חבורתי:

(מא) והזאתי אתם – (ת"כ) אני בעלמי אזיאם זו מדה טובה לישראל שלח יהיו אומרים הואיל וגלינו בין האומות ע"א נעשה כמעשיהם אני איני מניחם אלא מעמיד אני את נביאי ומחזירן לתחת כנפי שנאמר (יחזקאל כ) והעולה על רוחכם היו לא תהיה וגו' חי אני וגו' אם לא זיד חזקה וגו': או אז יכנע – כמו (שמות כג) או נודע כי שור נח הוא אם אז יכנע. לשון אחר אולי שמא אז יכנע לבצם וגו': ואז ירלו את עונם – יכפרו על עונם זיסוריהם:

(מב) וזכרתי את זריתי יעקוב – בחמשה מקומות נכתב מלא ואליהו חסר בחמשה מקומות יעקב נטל אות משמו של אליהו ערבון שיבוא ויבשר גאולת בניו: וזכרתי את זריתי יעקוב – למה נמנו אחורנית כלומר כדאי הוא יעקב הקטן לכך ואם אינו כדאי הרי יחזק עמו ואם אינו כדאי הרי אזרהם עמו שהוא כדאי ולמה לא נאמרה זכירה זיחזק אלא אפרו של יחזק נראה לפני זכור ומונח על המזבח:

(מג) יען וזיען – גמול ובגמול אשר במשפטו מאסו:

(מד) ואף גם זאת – ואף אפי' אני עושה עמהם זאת הפורענות אשר אמרתי זיהותם זארץ אויביהם לא מאסתים לכלותם ולהפר זריתי אשר אתם:

(מה) זרית ראשונים – של זבטים:

(מו) והתורת. אחת זכתב ואחת זעל פה מגיד שקולם נחנו למשה זסיני:

(ז) כי יפלח – יפריץ זפיו:

(ג) והיה ערכך וגו' – אין ערך זה לשון דמים אלא זין שהוא יוקר זין שהוא זול כפי שניו הוא הערך הקצוב עליו זפרשה זו: ערכך –

שהיו זבטים שהכעיסו ישראל זארלם לפני המקום ארבע מאות ושלשים שנה שלם מאות ותשעים היו שני עונם משנכנסו לארץ עד שגלו עשרת הזבטים וזני יהודה הכעיסו לפניו מ' שנה משגלו עשרת הזבטים עד חרבות ירושלים הוא שנאמר זיחזקאל (יחזקאל ז) ואתה זכב על לך השמאלית וגו' זכלית את אלה וגו' וזכבת על לך הימנית ארבעים יום ונשאת את עון בית יהודה וזבואה זו נאמרה ליחזקאל זשנה החמישית לגלות המלך יהויכין ועוד עשו שם שנים עד גלות לזקיהו הרי ארבעים ושם וא"ת שנות מנשה חמשים וחמש היו מנשה עשה תשובה שלשים ושלם שנה וכל שנות רשעו עשרים ושתיים כמו שאמרו זאגדת חלק ושל אמון שתיים ואחת עשרה ליהויקים וכנגדן לזקיהו לא וחשוב לזרבע מאות ושלשים ושם שנה שמיטין וזיזלות שזהם והם שם עשרה למאה י"ז שמיטין וז' זיזלות הרי לזרבע מאות שנה ששים וארבע. לשלשים ושם שנה חמש שמיטות. הרי שזעים חסר אחת ועוד שנה יתירה שנכנסה זשמיטה המשלמת לשזעים (נ"א ואותו זיזל שגלו שלח נגמר זעונם נחשב להם). ועליהם נגזר שזעים שנה שלמים וכן הוא אומר זזברי הימים (דה"ז לו) עד ראתה הארץ את שזותיה וגומר למלחות שזעים שנה:

(לו) והזאתי מרך – פחד ורך לבז מ"ם של מרך יסוד נופל הוא כמו מ"ם של מועד ושל מוקש: ונסו מנסת חרב – כאילו רודפים הורגים אותם: עלה נדף – שהרוח דוחפו ומכה על עלה אחר ומקשה ומוליא קול וכן תרגומו קל טרפא זשקוף לשון זבטה זדופות קדים שקיפן קידום לשון משקוף מקום זבטת הדלת וכן תרגומו של חבורה משקופי:

(לז) וכשלו איש זאחיו – כשירונו לנום יכשלו זה זיה כי זיהלו לרוץ: כמפני חרב – כאילו זורחים מלפני הורגים שיהא זלבצם פחד וכל שעה סבורים שאדם רודפם (ת"כ) ומדרשו וכשלו איש זאחיו זה נכשל זעונו של זה שכל ישראל ערבין זה לזה:

חק לישראל – פרשת בהר ליל שישי

(ערכין יט) דאמרו אינשי סבא צביתא פחא צביתא סבתא צביתא סימא צביתא וסימנא טבא צביתא:
 (ח) ואם מד הוא – שאין ידו משגת ליתן הערך הזה: והעמידו – לנערך לפני הכהן ויעריכנו לפי השגת ידו של מעריך: על פי אשר השיג – לפי מה שיג לו יסדרנו וישאיר לו כדי חייו מטה כר וכסת וכלי אומנות אם היה חמר משאיר לו חמורו:

כמו ערך וכפל הכפ"ץ לא ידעתי מאיזה לשון הוא:

(ה) ואם מבן חמש שנים – לא שיהא הנודר קטן שאין בדברי הקטן כלום אלא גדול שאמר ערך קטן הזה שהוא בן חמש שנים עלי:

(ז) ואם מבן ששים שנה וגו' – כשמגיע לימי הזקנה האשה קרובה להחשב כאיש לפיכך האיש פוחת בהזדקנו יותר משליש בערכו והאשה אינה פוחתת אלא שליש בערכה

לע"נ

זאב וזיים בן שרה, משה דוד בן סולטנה סוזן מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סולטנה סוזן מלכה בת שמואל, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.